

INGESNEEUWD IN DE APPLE SPICE B&B

Van dezelfde auteur bij Oceaan verschenen:

De Apple Spice Be&B

VALERIE BOWMAN

INGESNEEUWD IN
DE APPLE
SPICE B&B

Harvest Hollow 2

Vertaald door Ilse van Huis

 oceaan

Ingesneeuwd in de Apple Spice B&B is deel 2 van de serie
Harvest Hollow

Oorspronkelijke titel *Snowed Inn. A Honeycrisp Orchard Romance*.
Avon, Avon & logo, imprint van HarperCollins Publishers, New York
© 2026 June Third Enterprises, LLC
© 2026 Nederlandse vertaling Ilse van Huis/Nuanxed / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van)
deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp Villa Grafica

Foto auteur © Mary Behre

NUR 302

ISBN 9789046836484

ISBN 9789046836491 (e-book)

ISBN 9789046836507 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

*Aan alle liefhebbers van de gezellige boeken van
De Apple Spice B&B: deze is voor jullie!*

1

24 december, 's ochtends

Ik zou nu in Los Angeles moeten zijn, omringd door mijn luidruchtige, geweldige, nogal chaotische familie. Daar zou ik mezelf volproppen met nonna's cornetti en me voorbereiden op het Feest van de Zeven Vissen. Ik zou proberen mijn nichtjes te ontwijken, die me als gymtoestel willen gebruiken.

In plaats daarvan zit ik hier.

In een sneeuwstorm.

'Welkom bij de Apple Spice B&B in kerstsfeer!' Donny, mijn taxi-chauffeur, zingt de woorden bijna terwijl hij stopt voor de boerderij. Ik moet glimlachen om zijn overdreven enthousiasme en kijk op van mijn eindeloze socialemediafeed.

En... wauw.

Het is echt prachtig. Het sneeuwt flink, maar ik kan nog steeds het vier verdiepingen tellende witte huis ontwaren. De veranda rondom de B&B is versierd met donkergroene slingers, vastgemaakt met roodfluwelen strikken. Fonkelende lichtjes hangen als ijspegels aan de dakrand, en de verse sneeuw maakt de wereld eromheen zachter en bedekt alles met een glinsterende witte deken. Het lijkt wel een Hallmark-film, waarin een succesvolle carrièrevrouw strandt in een klein stadje, een ruige local ontmoet en het leven weer ziet zitten.

Maar ik ben niet zo'n vrouw.

En dit is niet mijn leven.

Met een zucht verplaats ik het gewicht van mijn schoudertas en neem ik de kleine zwarte kitten over in mijn andere arm. Ze miauwt slaperig en nestelt zich tegen me aan voor de warmte. Donny en ik

ontdekten het arme beestje tien minuten geleden, achtergelaten in een steegje, rillend en alleen. En nee, ik doe niet aan huisdieren. Ik heb nauwelijks tijd om voor mezelf te zorgen, laat staan voor een of ander hulpeloos wezen. Maar ik kon haar niet zomaar achterlaten. En nu zijn we hier.

Mijn telefoon trilt. Alweer.

Ik hoef niet te kijken om te weten wie het is. Monica Moss, de actrice die op dit moment voor ongeveer 73 procent van mijn problemen zorgt.

MONICA: Welke kleur nagellak moet ik opdoen voor mijn optreden bij de Tonight Show?

Met een kreun onderdruk ik maar net de neiging om mijn telefoon in de sneeuw te gooien. Wat maakt het uit? wil ik antwoorden. In plaats daarvan typ ik: iets neutraals?

Let wel, Monica heeft niet eens een optreden in de *Tonight Show*. Nog niet. Haar film, die haar naar eigen verwachting een enorme ster zal maken, komt pas in juni uit. Het wordt naar verluidt een zomerse kaskraker, maar Monica gelooft niet in wachten. Op wat dan ook. Ze heeft besloten dat ze nu al beroemd is. En ik, als haar pr-agent, ben verplicht om mee te spelen. Natuurlijk zal ze met mijn hulp waarschijnlijk een enorme ster zijn in juni, maar dat is pas over zes maanden. Net als die hypothetische nagellak.

MONICA: Neutraal? Saaai!

Haar antwoord komt aan als een pijl uit een boog.

Dit is mijn leven. Ik babysit een verwende, opkomende filmster in plaats van te doen waar ik echt van hou: pr-strategie, branding, een buzz creëren. Monica wil geen pr-agent – ze wil een persoonlijke stylist/therapeut/levenscoach. Ik ben dat allemaal niet.

En mijn baas? Zij zei dat ik ‘voorzichtig’ met haar om moest gaan, want als Monica’s film komende zomer een kaskraker wordt zoals iedereen voorspelt, wordt ze Hollywoods nieuwe it-girl. Dus ben ik aan het appen over nagellak tijdens mijn vakantie. Vroeger was mijn werk veel leuker. Nu voelt het vooral als gepolijste schadebeperking voor mensen die denken dat afgebladderde nagellak een reden is voor een inzinking. En weet je wat nog het ergste is? Ik weet niet eens of het me nog wat kan schelen.

Ik gooi mijn telefoon in mijn handtas en wend me tot Donny, die enthousiast mijn enorme koffers uit zijn auto tilt.

‘Je bent dol op deze plek, hè?’ vraag ik, bij het zien van zijn blijge gezicht. Donny is niet alleen een van de twee taxichauffeurs in Harvest Hollow, New York, hij werkt ook als piccolo in de B&B.

‘Natuurlijk! Deze plek is magisch,’ zegt hij met een brede grijns. ‘Je zult het met kerst geweldig vinden hier.’

Ik kijk weer op naar de boerderij: de uitnodigende verlichting steekt af tegen de grijze lucht en een gastvrije warmte komt me tegemoet. Voor het eerst vandaag laat ik mijn schouders ontspannen.

Waarom ik hier ben? Ik ben overgehaald door mijn beste vriendin Ellie nadat alle vluchten vanuit New York door de sneeuwstorm waren geschrapt. Haar familie is de eigenaar van de B&B en haar geweldige nieuwe vriend Aiden en zijn ouders bezitten de boomgaard en het omliggende terrein. Hoewel ik dankbaar ben voor de lastminute-uitnodiging, mis ik de stad nu al. Mijn kleine, te dure studio in Manhattan. Het constante gezoem van het verkeer. Het feit dat ik dag en nacht eten kan bestellen. Terwijl deze plek helemaal in het oosten van Long Island ligt...

Maar het is kerst, en ik ga op z’n minst proberen om ervan te genieten.

Ik kijk nog eens om me heen. Behalve de dwarrelende sneeuw en de slingers zijn zacht verlichte kerstbomen te zien achter beide grote ramen, en op de dubbele voordeur hangen kransen met roodfluwelen

strikken. Een rustiek bord met de tekst FIJNE FEESTDAGEN staat in de hoek van de veranda, en een levensgrote sneeuwpop van wat katoen lijkt te zijn, houdt de wacht bij de voordeur. Oké. Zelfs ik moet toegeven dat het hier kerstachtiger is dan in LA. En het was aardig van El om me uit te nodigen. Ik ben van plan om er het beste van te maken en ga niet de Grinch uithangen.

‘Kom op, Christmas,’ mompel ik tegen het katje terwijl ik haar iets steviger vastpak. ‘Laten we wat eten voor je gaan zoeken.’

Ze kijkt me met grote ogen vol vertrouwen aan. Het is verontrustend. Ik doe niet aan ‘emotionele gehechtheid’ en dit kleine pluizenbolletje stelt mijn grenzen nu al op de proef.

Het stond niet op mijn planning om vandaag een kat te nemen. Of ooit, eerlijk gezegd. Het lot besloot echter anders. Ik ontdekte haar onderweg van het treinstation, een klein zwart vlekje tegen de witte sneeuw, en liet Donny stoppen zodat ik haar kon pakken. De naam was snel gekozen: Christmas. En nu ben ik verantwoordelijk voor een kat.

Ik beklim voorzichtig de traptreden van de veranda, de hoge hakken van mijn laarzen tikken op het hout. Niet de slimste schoenkeuze voor een sneeuwstorm, maar hé, liever modieus dan functioneel. Ik blijf bij de deur staan, kijk omlaag naar de appelvormige koperen deurklopper en schud glimlachend mijn hoofd. Het boomgaardthema wordt hier volledig omarmd.

Een beweging in de grote erker trekt mijn aandacht. Ik kan een glimlach niet onderdrukken. Het is een mopshond in een oranje pyjama. Dat is Pumpkin, de hond van Ellies ouders. Je zou het misschien niet zeggen als je hem ziet, maar hij is een internetsensatie. We hebben hem afgelopen herfst soort van beroemd gemaakt toen hij de sterattractie was op het Herfstooigstfestival van de Apple Spice B&B. Pumpkin heeft meer dan tweehonderdvijftigduizend volgers op sociale media. Hij is een pupfluencer.

Ik zwaai naar Pumpkin en stap de B&B binnen. Ik word direct overspoeld door een warmte die zich samen met de geur – peper-

munt gecombineerd met iets rijks en chocoladeachtigs – als een behaaglijke trui om me heen wikkelt. Het is onverwacht... fijn. Ik adem diep in. Misschien valt het hier toch wel mee. Ik heb nog nooit kerst in de sneeuw doorgebracht.

Hoe mooi hij ook is, deze sneeuwstorm heeft me flink in de problemen gebracht. Mijn vlucht naar huis, naar LA, werd geannuleerd. Elke grote luchthaven werd gesloten, alsof het universum er persoonlijk voor wilde zorgen dat ik met kerst alleen zou zijn. Ik had in de stad kunnen blijven mokken in mijn kleine appartementje, nog meer naar mijn telefoon starend dan ik al doe, maar daar stak Ellie een stokje voor. Ze belde me, even bezig als altijd, en stond erop dat ik de trein naar Harvest Hollow nam. Daar ben ik dan, ploeterend door een kerstsneeuwbol, terwijl ik met mijn familie zou moeten genieten in het zonnige LA, bij een temperatuur van twintig graden. Het enige lichtpuntje? Ellie zwoer bij hoog en bij laag dat Jesse Butler – de irritante brouwer die me bij elke ontmoeting op mijn zenuwen weet te werken – nergens te bekennen zou zijn.

De lobby is gevuld met stapels jassen en gasten met rode wangen die chocolademelk drinken, terwijl bij de open haard de smeltende sneeuw van laarzen af druppelt in kleine rubberen bakjes. Deze gasten zijn ook ingesneeuwd. We zitten hier allemaal in hetzelfde schuitje.

‘Maria!’

Ik kijk net op tijd op om El op me af te zien snellen, haar bruin-groene ogen wijd van enthousiasme.

‘Waarom heb je niet geappt? Aiden en ik zouden je ophalen!’ berispt ze me, voordat haar oog op de pluizenbol in mijn armen valt. ‘Wacht – o mijn god. Waarom heb je een kitten?’

‘Lang verhaal,’ zeg ik, terwijl ik mijn zwarte, wollen jas uittrek.

El steekt haar handen uit en ik geef de kitten met alle plezier aan haar over. Ze knuffelt haar meteen en koert met zo’n zachte, aanhankelijke stem dat ik me afvraag hoe we al die jaren vriendinnen zijn gebleven. Zij is een en al warmte en vriendelijkheid, en ik... niet.

‘Ik zou haar graag willen houden, maar ik ben allergisch,’ zegt ze verontschuldigend, terwijl ze het katje achter haar kleine oortje kriebelt. ‘Sterker nog, ik moet zo een allergiepilletje nemen, alleen al omdat ik haar geaaid heb.’ Ze geeft het beestje aan me terug.

Shit. Ik had er een beetje op gerekend dat El dit hele verantwoordelijkheidsge-doe op zich zou nemen. De katten en ik wisselen een blik. Ik ben er vrij zeker van dat zij ook liever El had gehad. Arme katten.

Mijn moment van teleurstelling wordt onderbroken als de voordeur openzwaait en hij binnenkomt.

Jesse Butler.

De temperatuur daalt meteen tien graden, ik zweer het.

Lang, breed, getatoeëerd en bloedirritant: Jesse is dertig, draagt altijd een honkbalpet en runt de brouwerij in de boomgaard. Onze eerdere interacties leken meer op verbale oorlogsvoering dan op vriendelijk plagen. Toen we elkaar afgelopen herfst voor het eerst ontmoetten, noemde hij me een verwend, rijk meisje nog voor ik hallo kon zeggen. Het kan zijn dat ik hem daarna heb verteld wat hij met zijn cider kon doen. Hij was ongelooflijk onbeschoft en ik was al even onvergeeflijk. En nu? Tja, hij irriteert me gewoon mateloos, wat vervelend is, want als ik een type had – en dat heb ik niet – dan was hij het. Wat betreft het blonde haar, de blauwe ogen en de eindeloze spierbundels tenminste. Het geruite overhemd, de thermische longsleeve en de gescheurde spijkerbroek zijn niet echt mijn ding. Ik date meestal met mannen wiens polshorloges waarschijnlijk meer kosten dan de hele kledingkast van Jesse bij elkaar. De gepolijste, verzorgde types die op papier perfect lijken, maar verder niet deugen.

Ooit, net na mijn afstuderen, werd ik smoorverliefd op zo iemand. Zijn naam was Trevor. Hij was knap, succesvol en charmant op die Manhattan-achtige manier. Ik stelde me open, in de domme overtuiging dat hij misschien wel de ware was. Maar dat was hij niet. Hij

ging ervandoor en ik voelde me een idioot om het feit dat ik hem in mijn leven had toegelaten.

Daarna heb ik geleerd om het slimmer te spelen. Houd het oppervlakkig en luchtig. Zet er een punt achter voordat zij de kans krijgen. Dat is makkelijker. Netter. Dat houd ik mezelf tenminste voor.

En Jesse? Hij is het tegenovergestelde van elke man met wie ik sindsdien heb gedatet. Hij lijkt me het type dat bij toeval achter de bar terecht is gekomen en nooit meer naar een andere baan heeft omgekeken. Het soort man dat tevreden is met drankjes serveren in een kleine stad – iets waar je geen vijfjarenplan voor nodig hebt. Wat prima is. Het is gewoon... niet mijn ding. (Ik heb een tienjarenplan, dank je wel.) Dat maakt het alleen maar irriterender hoe aantrekkelijk hij is. Want hij mag er dan uitzien als een Calvin Klein-model, hij is ook een enorme eikel.

‘Wel, wel,’ zegt Jesse sloom, zijn lichtblauwe ogen plagerig fonkelend. ‘Als dat niet juffrouw Agostini is, die ons met haar aanwezigheid vereert.’

Ik kijk hem boos aan. ‘Jesse,’ zeg ik met een stem die mijn afkeer nauwelijks verbergt.

‘Een kitten?’ vraagt hij als hij dichterbij komt. Hij is net zo verbaasd om mij met een kitten te zien als El.

‘Ja,’ zeg ik, en ik klem mijn vingers iets strakker om het ronde buikje van het beestje. ‘Ik zoek een thuis voor haar. En nee, jij mag haar niet hebben.’ Een minuut geleden was ik nog bereid om deze kitten aan de eerste de beste persoon te geven, maar als Jesse haar wil, is het een ‘nee’.

‘Rustig maar, *principessa*.’ Hij grijnst. ‘Ik wilde alleen zeggen dat ze eruitziet alsof ze honger heeft.’

Zodra hij de hal in verdwijnt, werp ik El een kwade blik toe, omdat ze me had gezworen dat Butler – of Petje, zoals ik hem liever noem – hier niet zou zijn.

Ze probeert haar schuldgevoel te maskeren door nonchalant te fluiten, maar krijgt het niet voor elkaar.

‘Ik dacht dat je had gezegd dat Jesse niet werkte met kerst,’ merk ik op, want dat is precies wat ze een paar uur geleden aan de telefoon zei toen ze me overhaalde om hierheen te komen.

‘Ik heb gelogen,’ geeft El toe. O, ja, nu ziet ze er absoluut schuldig uit. Aardig van haar dat ze zo direct is. Maar verdomme, ik had me erop verheugd om hier te ontspannen en nu zit ik met Jesse opgescheept?

‘Hij heeft geen familie om Kerstmis mee door te brengen,’ gaat El verder, terwijl ze me met puppyogen aankijkt. Nu weet ze dat ze me te pakken heeft, want ik kan me niet voorstellen dat ik geen familie zou hebben. De mijne betekent alles voor me. Vooral mijn oudere broer, Luca. We hebben een superhechte band.

Voordat ik iets kan zeggen, komt Jesse terug met een kommetje water en een schoteltje met iets wat eruitziet en ruikt als tonijn. Waar hij zo snel een kattenlunch vandaan heeft gehaald, is mij een raadsel. Nonchalant zet hij beide op de grond naast de bar, alsof het de normaalste zaak van de wereld is.

‘Hoe heet ze?’ vraagt hij, met zijn armen over zijn veel te brede borst gekruist.

‘Christmas,’ deel ik hem mee.

Hij aarzelt even voordat hij zegt: ‘Eve is een betere naam.’

We kijken toe hoe Christmas – of Eve, zoals hij haar nu noemt – zich meteen op haar lunch stort. Ik haat het dat mijn hart een sprongetje maakt. Maar een hongerig katje voeren is nu eenmaal erg aardig.

Ik schraap mijn keel en druk het belachelijke gevoel dat door mijn lijf trekt de kop in.

‘Bedankt,’ zeg ik met tegenzin.

‘Geen dank,’ antwoordt hij met die gekmakende grijns. ‘Kom straks naar het eetcafé in de schuur, dan trakteer ik je op een drankje,’ stelt hij voor.

Geforceerd glimlach ik. Ik ga echt niet aardig doen tegen Jesse Butler. Het kan me niet schelen dat het kerst is. Ik ben een ster in het koesteren van wrok. ‘Nee, bedankt,’ zeg ik.

Eerst fronsst hij, dan haalt hij zijn schouders op. ‘Wat jij wilt.’

Zucht. Als deze sneeuwstorm niet snel gaat liggen, wordt dit een heeeel lange kerst.

2

De B&B is volgeboekt, dus Ellie heeft me in het penthouse ondergebracht. Wat bij de Apple Spice B&B een gezellig zolderappartement met twee kamers betekent. Het ligt op de vierde verdieping en heeft schuine plafonds en een radiator die knusse, rommelende geluiden maakt. Het is schattig, ondanks de tocht, en ingericht met kleine meubels en zachte plaids in alle tinten rood en groen. Niet echt mijn smaak, maar wel charmant.

Minder charmant? Dat Ellie me vertelt dat Jesse Butler ook op het terrein woont, ik zal hem dus vrijwel zeker tegen het lijf lopen. Bof ik even.

Nadat hij mijn koffers vier trappen omhoog had gesjouwd, maakte Donny een theatrale buiging voor me. Ik gaf hem een extra fooi voor de voorstelling en omdat hij geen enkele keer had geklaagd. Eerlijk gezegd verdient die man een medaille. Mijn koffers zijn best zwaar.

Ik ga op de rand van het bed zitten en scrol als een masochist door Instagram, dubbelklik op de feestelijk gedekte tafels van vreemden en doe alsof het me niet kan schelen. Iedereen ziet er stralend en tiptop uit. Ondertussen zit ik opgesloten op een zolder in de middle of nowhere. Tot overmaat van ramp is mijn *engagement rate* gedaald. Echt fors gedaald. Waarschijnlijk omdat iedereen met zijn familie van de feestdagen geniet.

Ik kijk rond in het appartement. Ik moet toegeven dat Ellies nieuwe leven best gezellig is. Toen de B&B en de boomgaard afgelopen najaar in zwaar weer zaten, kwam El hierheen om haar familie te helpen met het plannen van hun oogstfestival, en ik hielp met de pr.

We hebben ons allebei uit de naad gewerkt om het voor elkaar te krijgen. Het festival bracht uiteindelijk een hoop geld op en zette deze plek op de kaart. Daarna zegde El haar baan bij een groot evenementenbureau in de stad op om hier met haar familie en Aiden te gaan wonen en werken, waardoor ik haar niet meer zo vaak zie als vroeger. Ik heb haar echt gemist.

Ik sta op en rits mijn eerste koffer open. Bovenop ligt de prachtige rode satijnen korsetjurk van Dolce & Gabbana die ik aan wilde trekken op oudejaarsavond in LA. Zonde om zo'n jurk niet te dragen. Ik koester nog steeds hoop dat de sneeuwstorm gaat liggen, de vluchten worden hervat en ik binnenkort onder de Californische zon van een glas champagne nip.

Ik haal de jurk uit de koffer en houd hem voor me, zodat Christmas hem kan bewonderen.

Met verrassend wijze ogen kijkt ze me aan terwijl ik uitpak. Eigenlijk is het best fijn dat er iemand is om tegen te praten, ook al praat diegene niet terug. En nee, ik raak niet aan haar gehecht. Ze is gewoon een tijdelijke gast totdat ik een nieuw thuis voor haar vind. Een thuis bij wie dan ook, als het maar niet bij Petje is.

Mijn telefoon trilt: een FaceTime-oproep van Luca. Ik swipe om op te nemen.

‘Maria, waar ben je in hemelsnaam?’ vraagt hij. Het scherm schokt als hij een hap van iets in zijn mond propt. ‘Mam dreigt je een lasagne op te sturen.’

‘Ik zit op de zolder van een B&B in kerstsfeer op Long Island,’ zeg ik eentonig.

Hij knippert met zijn ogen. ‘Vrijwillig, bedoel je?’

‘Niet bepaald. Mijn vlucht is geannuleerd vanwege de sneeuwstorm. El bood me een logeerplek aan.’

Luca leunt naar voren en tuurt naar het scherm. ‘Zijn dat houten lambriseringen? Zit je in een kerstfilm of zo? Knipper twee keer met je ogen als je bent ontvoerd door een kerstsekte.’

Ik kijk hem fronsend aan. ‘Wat is een kerstsekte?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Weet ik veel. Mensen die echt gek zijn op de feestdagen?’

Dit is waarom ik dol ben op mijn broer. Van alle mensen in onze familie komt zijn absurde kijk op het leven het dichtst bij die van mij.

Ik til de katten op om haar aan hem te laten zien. ‘Ik heb een zwerfkatje gevonden. Ze heet Christmas.’

Hij slaat een hand voor zijn mond. ‘O mijn god. Je bouwt een band op met een dier. Dit is erger dan ik dacht. Moet ik een vliegtuig charteren om je te komen halen?’

Ik grijns. ‘Ik zou je aanbod aannemen als ik dacht dat het zou kunnen. Maar het gaat goed met me. Naar omstandigheden. Behalve dat mijn laarzen waarschijnlijk verpest zijn en ik wellicht ruzie heb gemaakt met een barman.’

‘Stijlvol, Agostini.’ Luca wordt wat nuchterder. ‘Maar even serieus, we missen je. Mam schreeuwt dat de scampi niet hetzelfde smaken zonder je “behulpzame” commentaar.’

Ik slik de plotselinge brok in mijn keel weg. ‘Zeg haar maar dat ik vind dat ze de garnalen te lang bakt.’

‘Doe ik. Vrolijk kerstfeest, zus. Bel ons later, oké?’

‘Ja. Afgesproken.’

Ik hang zuchtend op en zet het katje terug op het bed om verder te gaan met uitpakken. Ik heb het gevoel dat ze goedkeurend miauwt als ik mijn beste kledingstukken tevoorschijn haal. Hmm. Misschien is ze wel een modebewust katje, hoewel ik af en toe een kleine veroordeling voel in de manier waarop ze haar pootje likt en me zijdelings aankijkt.

Zodra al mijn kleren netjes in de kast hangen, pak ik mijn telefoon weer. Op sociale media scrollen levert alleen maar meer kerstvreugde op, waar ik oprecht verdrietig van word. Wanneer is mijn leven eigenlijk één lange scrolsessie geworden? Ik moet naar buiten om

gras aan te raken. Of sneeuw, in dit geval. Ik aai Christmas over haar kop en laat mijn telefoon in mijn tas vallen.

Het is tijd om eropuit te gaan. Sneeuwstorm of niet.

Minuten later loop ik langzaam naar het eetcafé, niet om in te gaan op het drankje dat Jesse aanbood, maar met iets heel anders in gedachten. Ik heb serieus behoefte aan een van Sera's pepermuntbrownies. El heeft het er al de hele maand over. Dit is mijn kans om er een te bemachtigen... of drie. Wat kan mij het schelen.

Serafina is de 'karmische' bakker van de B&B en de boomgaard. Ik ken haar niet zo goed, maar ze is fantastisch. Ze is achtentwintig, een jaar jonger dan ik, en volgens sommigen excentriek. Ze heeft lang zwart haar (dat soms paars is), doordringende groene ogen en kosmische tatoeages. Ze legt tarotkaarten, draagt veel gouden kettingen en bakt dingen die zogenaamd doordrenkt zijn met magie. Ik heb geen idee of dat waar is, maar ik weet wel dat haar baksels overheerlijk zijn. En daar gaat het om.

Ik sta bij de ingang van het café en stamp de sneeuw van mijn laarzen met hoge hakken. Jeetje. Stijlvol zijn in dit weer is een hele onderneming. Mijn eerste prioriteit is een brownie. Daarna moet ik een nieuw thuis vinden voor een klein, zwart katje. Als er iemand in dit stadje voorbestemd is om een zwarte kat te hebben, dan is het Sera wel.

Als ik mijn eerste stap in de richting van de toonbank van de bakkerij zet, trilt mijn telefoon. Ik haal hem uit mijn tas en kijk naar het appje dat mijn humeur verpest.

MONICA: Welke kleur jurk moet ik aan voor de première?

Ik sluit mijn ogen, adem diep in en tel tot drie.

Het is kerstavond. Ik ben op vakantie!

Ik typ terug: iets klassieks. Zwart, rood of marineblauw.

MONICA: Saaai! Wat vind je van geel?

Ik kreun. Deze vrouw wil constant bij de hand worden genomen, maar weigert te luisteren naar serieus advies.

IK: Geel kan lastig zijn. Het moet de juiste tint zijn.

MONICA: Is goud geel?

Ik word gek.

Voordat ik iets typ wat me mijn baan kan kosten, stop ik mijn telefoon terug in mijn tas. Ik heb een brownie nodig, nu meteen.

Ik kijk om me heen. De versierde schuur ziet eruit als iets uit een kerstfantasie: levensgrote kerstbomen met schitterende zilveren en rode ballen, witte twinkelende lichtjes en slingers om de houten palen. Het ruikt naar dennen, pepermunt en chocolade, in mijn beleving is dat de geur van de Noordpool. Enorme kerstkransen met rode strikken hangen achter de bar en de bakkerij.

Het is vroeg in de middag en de schuur is nog leeg. De meeste gasten doen nu waarschijnlijk een dutje. Of misschien mijden ze gewoon de sneeuwstorm. Ik kan het ze niet kwalijk nemen. Het is behoorlijk guur buiten. Volgens Ellie is werken in de horeca een baan voor 365 dagen per jaar. Niet alleen de B&B, maar ook de bakkerij en brouwerij zijn het hele jaar geopend, omdat zij de catering verzorgen. Wat op dit moment goed uitkomt... voor mij althans.

‘Maria!’

Ik krimp ineen.

Stiekem had ik gehoopt om onopgemerkt binnen te kunnen glippen. Maar nee. Sera heeft – god zegene haar enthousiaste ziel – zojuist mijn komst aangekondigd alsof ik de kerstman ben die terugkeert naar de speelgoedfabriek.